

Sergi Raset: «L'ascens a Segona A amb el Girona va ser apoteòsic; pensava 'hosti, què acabo de viure!'»

Exfutbolista de Girona, Cristinenc, Espanyol B, Aurrerá, Terrassa, Gavà, Hospitalet, Figueres, Reus, Palamós i Banyoles

A partir d'aquí, la carrera agafaria embranzida amb l'estrena a Montilivi Segona B amb disset anys contra el Sant Andreu -«vaig tenir una ocasió claríssima i la vaig enviar a la Universitat»- i el salt, juntament amb Carles Montes, al planter de l'Espanyol. El Barça també el volia, i fins i tot va estar una setmana entrenant-se i dormint a la Masia a la mateixa llitera que Rufete, però l'Espanyol li va posar un contracte a davant sense necessitat de fer més proves i no s'ho va pensar. L'altre moment clau de la seva trajectòria li arribaria amb el Terrassa, amb 23 anys, quan en el partit decisiu per pujar a Segona A i amb tot a favor, van perdre 4-1. «Van tocar el porter, segur. Que acceptés o no, no ho sé. Però havia fet un any espectacular i va tenir un molt mal dia...Entre això i la lesió de lligaments creuats al genoll de l'any després, se'm va escapar la possibilitat de pujar i jugar a Segona A». La carrera no va ser dolenta, ans al contrari. Més de 300 partits a Segona B i Tercera entre Girona, Espanyol B, Terrassa, Gavà, Figueres, Hospitalet, Palamós, Reus, altre cop Girona i Banyoles van brindar-li «moments genials» com a futbolista. Realment especials van ser els últims a casa, al Girona. «Ja tenia trenta anys i em feia il·lusió tornar. Van ser uns anys espectaculars». I plens d'alegries perquè després de la decepció d'Elda, el Girona pujaria consecutivament de Tercera a Segona A. Entremig, un missatge visionari durant la celebració al balcó de l'Ajuntament a la Plaça del Vi després de l'ascens contra l'Alcalá el 2007. «Això no s'acaba aquí! L'any que ve tornarem!» I van tornar per celebrar que s'havia pujat a Segona A. «Van ser els millors anys de la meua vida esportiva i l'inici del que és el Girona ara». No jugaria pas amb el Girona a Segona A perquè, després d'uns mesos al Banyoles amb Javi García, es retiraria per ser el coordinador del planter blanc-i-vermell primer i el secretari tècnic del primer equip, anys més tard. Sota la seva batuta, l'equip va disputar el play-off a Primera amb l'Almeria el 2013. «Allò era un món a part. Era un moment d'alta inestabilitat institucional amb molts tècnics...Tot i això va ser una bona experiència». Ara bé, molt millor ser jugador. «D'entrenador o secretari tècnic tot són maldecaps. Difícilment hi ha una sensació tan genial com ser futbolista». A Olot s'hi consolidaria com a màxim responsable esportiu durant nou temporades (2016-25).I aquella sensació de ser futbolista la viuria durant gairebé dues dècades amb les portes del futbol professional a tocar. Amb el Terrassa, sí, però també amb l'Espanyol, amb qui entrenava tot sovint amb el primer equip a les ordres de Camacho, Carcelén i Paco Flores. Fins i tot jugaria un parell d'amistosos a Vic i Sabadell. «A Vic recordo Camacho que ens va clavar una esbrancada a la mitja part perquè perdiem...Encara deuen ressonar les parets del vestidor». Després d'un breu pas pel Cristinenc, llavors filial, i l'Espanyol B, faria la pretemporada amb Carcelén (1996-97) i també comptaria per a Flores quan va estirar els Tamudo, Sergio, De Lucas, Morales i companyia. «Vaig anar a un stage que van fer per Setmana Santa a Pals, però mai vaig tenir l'oportunitat». A partir d'aquí i amb el filial salvat, l'Aurrerá de Vitòria el va trucar per acabar el curs i intentar l'ascens a Segona A. «Era un futbol totalment diferent. Res a veure. Teníem bon equip amb Jauregi, Aitor Ocio, Jorge Pérez, però no vam pujar. L'entrenador, Blas Ziarreta, era un animal. Ens matava a crits i a entrenar». Aquella cessió de dos mesos a l'Aurrerá va fer que no pogués participar amb l'Espanyol que va jugar la Intertoto a l'estiu i de la qual una bona colla farien el salt al primer equip o a clubs de Segona. Tot i l'interès del Cadis de Jordi Gonzalvo, la carrera la faria a Catalunya i la demarcació, on viuria la gran Copa del Figueres (01-02) i també les extravagàncies de Pittermann a Palamós abans de tornar a Montilivi reclamat per Salamero el 2005. Amb el Girona seria protagonista de l'ascens a Alcalá en forçar l'expulsió del local, Gonzalo. Vint anys després, somriu recordant una etapa «fantàstica» mentre espera tornar a la roda de les direccions esportives després de la bona feina a l'Olot. Mentrestant, els alumnes de l'IES Salvador Espriu de Salt, ja han cercat i descobert a Google el passat futbolístic del professor d'educació física.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/05/17/sergi-raset-l-ascens-segona-130296778.html>